

Denne sommeren var han fremdeles heime på Stuedal, hos sin svoger «Gammel-Henningen». Det var først i 1793 han busatte seg på Stuevollen. En dag han som slåttkar sammen med «Stor-Beret», sommertausa, arbeidet på Mebekkvollen ved Stugusjøen, fikk han en utenkt opplevelse. De stod ute ved slipsteinen og slipte ljà og ble «nere i vollsbredda vår en førvaksen person som bar seg åt nokså rart». Straks kom de i tanke om «Stor-Blanchen», og her kunne bli en ekstra fortjeneste — hvis det gikk som de ønsket — da en større dusør» var utlovet til de som kunne ta ham. Etter at han i all stillferdighet en tid har «ruslet fram og tilbake i vollsbredda», kom han opp på vollen, og Lars og Beret ble da sikker på, at de hadde «rette kar'n» for seg. Han spurte om de kunne gi ham noe å drikke. Det var «styggelig varmt», og han var tørstig — noe Lars fant helt trolig — «en vandringsmann måtte bli tørst i slikt veir». På ordre «tappet» Beret i en stor skål med «tykkmelk» som Lars overleverte, og idet Blanchen satte skåla for munnen, grep Lars fatt i skåla og kvelvet «tykkmelka» i ansiktet på ham, slo ham i bakken og holdt ham krampaktig fast. «Han bråka seg nå rent forferdelig for å komme løs», men intet hjelp — overmakta var for stor hos den han hadde å gjøre med. Så var det når han «skulle bakbindes», da var Beret til god hjelp. Til kvinnfolk å være skulle hun råde svære krefter. Lars ville nødig under sitt «basketak me' fussen» tilføye ham noen legemlig skade — øvrigheten skulle få ham helt uskadd i sin varetekt.

Forsvarlig bakbundet ble Stor-Blanchen av Lars og Beret ført tilgårds, og husbonden — Henning — overtok transporten til lensmannen og hevet belønningen. Lars og Beret fikk intet. Slik lyder beretningen om Stor-Blanchens pågrepelse i Tydal, og den er hørt fortalt av en person som hadde den direkte fra Lars Eriksen Stuedal. All tvil om beretningens troverdighet må således være utelukket.

Familien Blanche — visstnok hørende heime i Trondheim — var iflg. Henrik Matisen betegnet som «røvere». Forsåvidt er det intet rart at det også fra andre steder innen Trøndelag fortelles om pågrepelse av personer med familienavnet Blanche. Muligheten kan også være den, at det hverken var første eller siste gang Stor-Blanchen ble anholdt, da han traff sin overmann i Tydal.

MED T.T. I TROLLHEIMEN

Av Brita Halvorsen

Når en melder seg på en slik fottur uten å vite hvem de andre deltakerne er, blir en spent på hvordan det vil arte seg. Kommer man i følge med hyggelige eller mindre hyggelige mennesker, unge eller gamle? Se, det visste vi ikke før vi kom på jernbanestasjonen søndag morgen den 14. juli.

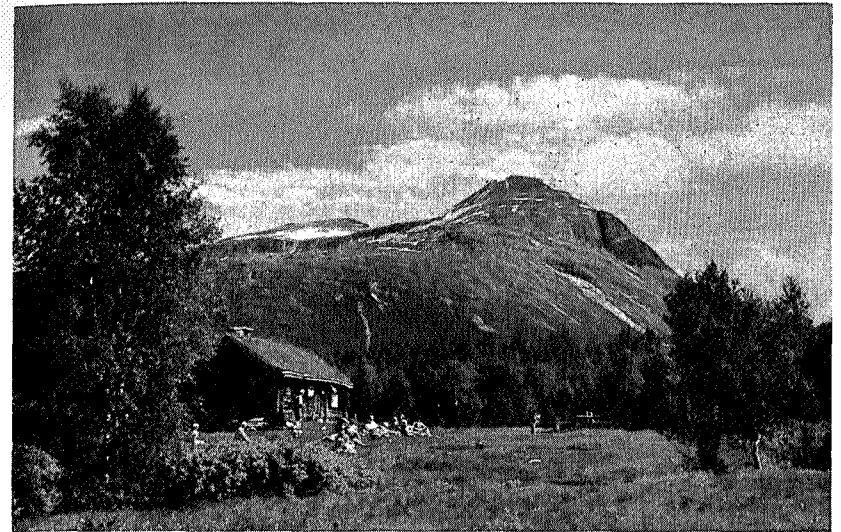
Langsmed toget ser jeg en mann med rødt bind om armen og skjønner straks at det må være Bård Norberg, som skal være turens leder. Jeg går bort til ham, hilser, blir ønsket velkommen og vist inn i vognen hvor T. T. har reserverte plasser. Der hadde allerede noen innfunnet seg, og etter å ha hilst på hverandre kom praten fort igang. Kl. 8 satte toget seg i bevegelse med Oppdal som mål, hvor vi skulle ha lastebil videre til Gjevilvasshytta. Meningen var at vi skulle kjøre lastebil til Festa bru og gå derfra, men siden det var så varmt, fikk vi bilen til å kjøre oss helt fram. Var det noen som ikke var blitt kjent da vi kom til Oppdal, ble vi iallefall humpet sammen på denne lystige kjøretur. Det var stekende sol hele dagen, så etter å ha blitt ønsket velkommen, gikk de fleste ned til «Gullkysten». Gjevilvatnet var iskaldt, men vi hadde en viking blant oss som stupte modig uti.

Etter en deilig middag og kaffe i peisestuen, begynte man etterhvert å trekke seg tilbake. Mandag skulle vi gå til Jøldalshytta, og vi hadde bestemt frokosten til kl. 8 og start en time senere. Været så meget lovende ut, passe overskyet til at det ikke ble for varmt.

Vi hadde orientert oss på kartet, og bestemt at kafferasten skulle holdes etter å ha krysset Minilla, den største elven vi skulle over den dagen. Etterhvert som vi gikk, spredde flokken seg.

Selv om Bård hadde sagt på toget at i fjellet er alle dus, var det enda litt vakling som gjerne ble til en mellomting av du og De, men det tok ikke lang tid før alle var dus. Så så vi en elv blinke. Kaffe-duften syntes allerede å kjennes. Nå kom spørsmålet: Skulle vi gå barbent over eller skulle vi beholde skoene på. Svend og Johan, som senere ble vår Grev Danilo, hadde allerede kommet over, så de stod på sin side og pekte og fektet, for å rope var det ingen gagn i. Haldis og jeg tok besluttsomt av oss sko og sokker og gikk ut i isvatnet. Bena var helt uten følelse da vi kom over, men der hadde de jo bål. Resten av følget kom nå ned til elvekanten, og de misundte oss som var kommet over. Noen foretrakk å bli våte i skoene, mens andre gjorde som oss. Før sistemann var kommet over kokte kaffen og formiddagsmaten smakte herlig. Etter 1 times rast og tørre sokker på bena startet vi på nytt. Allerede denne dagen lærte vi å sette pris på en bestemt lyd, nemlig Bård's plystrepibe. Når den lød, visste alle at det var 5 minutters pause. For de som var i teten, ble jo disse pausene ganske lange, noe som de selvfølgelig satte pris på, mens de siste måtte nøye seg med noen minutter mindre. Så snart Bård gjorde tegn til å bryte opp, sto straks alle parat med sekken på ryggen. Ingen av oss hadde vist slik respekt for noen, selv ikke for vår aller strengeste lærer. Selv om det var midt i juli ble vi fort fortrolige med snøen igjen. Denne dagen var det ikke så mye, men vi ante ikke da hvor mye snø vi i løpet av uken skulle gå i.

Alle trodde jo at været skulle holde seg dagen ut, men det siste stykket måtte regnkappen på. Jøldalshytta begynte nå å bli meget etterlengtet og stor var gleden da den kom til syne. Etter kaffen som vi drakk foran peisen, fikk vi overtalt en annen av hyttas gjester til å spille gitar. Nå ble alt sunget, fra siste sommerslager til melodier fra 20-årene. Neste dag skulle vi gå til Trollheimshytta over Gjeithetta. Etter å ha spist en bedre frokost og pakket sekken, la vi avgårde. Noen hadde på forhånd fått en beskrivelse av Gjeithetta — det var disse som spiste mest av havregrøten til frokost —

Fiskesetra ved Trollheimshytta

Karen Krog

og derfor forberedt på det verste. Men dette kunne de spart seg. Stigningen gikk jevnt mot toppen samtidig som vinden økte. Jeg syntes synd på våre herrer som hver dag bar ved med seg til kaffekokingen, for det var en bra porsjon kaffe som ble kokt hver dag. På toppen hadde vi en liten pause for å nyte den flotte utsikten mot Trollhetta og Snota, som var nesten helt hvit av snø, og Svartådalen lå dyp og uhyggelig under oss. Så begynte «nedstigningen», og jo lenger ned vi kom dess fler snublet i sine bein og fikk «upara bein», som Karen kalte det. Solen brøt også gjennom så det ble riktig varmt det siste stykket ned gjennom skogen. Det var nå vår første sang på melodien «Det var på Capri» ble diktet, og Ingrid var helt fantastisk til å forandre teksten etter hvert som dagene gikk. Trollheimshytta lå bakt i sol da vi kom, så ingen hadde hjerte til å bli inne. Sokker, sko og føtter ble derfor vasket i bekken nedenfor hytta. Etter en bedre middag lærte Karen oss en ny måte å gå på. Mange komiske stillinger og bevegelser kunne man se, og ikke minst hyttas andre gjester moret seg stort. For selv om vi skulle ha hviledag neste dag måtte vi jo ikke stivne til. Frokosten ble

denne dagen inntatt noe senere og vi vinket god tur til de som skulle gå videre. Solen skinte fra en skyfri himmel og varmere og varmere ble det utover dagen. Vi skulle ikke gå lengere enn til Fiskesetra, noen hundre meter borte, for å ligge der hele dagen. Kyrne, som beitet omkring, så meget forskrekket ut da vårt meget lystige følge kom. Regnfrakker til å ligge på og fotoapparat var det eneste vi bar på denne dagen.

Uten at noen hadde merket det, hadde Johan forduftet, men så dukket han opp, ikke i egen person, men, siden vi lå på en setervoll, som god gammeldags setertaus med skaut på hodet, et lånt skjørt og med melkebøttene i åk over skuldrene. Sjelden får man en så god latter som den vi fikk da. Vår nyinnstruerte kryssgang fra kvelden før, måtte vi også selvsagt trene på. Haldis som lå i teten under hele turen, var heller ikke sen i vendingen når det gjaldt dette. Vår kampsang fikk denne dagen sin debut. Sangen var slik:

På T.T.-tur, på T.T.-tur
der er det ingen som er sur,
og er det noen som er sur,
så er det ingen T.T.-tur.
På T.T.-tur, på T.T.-tur
der er det ingen som er sur.»

Melodien var: O Tannen-baum, O Tannen-baum, og det klang riktig vakkert.

Denne dagen hadde vi ingen niste med og ingen kaffekjel heller, for vertinnen hadde lovet å besørge lunchen for oss, bare noen ville hente den. Våre kavalerer kom snart tilbake med en stor kaffekjel og flere store smørbrødfat. Her var det bare å holde seg frampå, hvis man ville ha noe, og jeg skal si vi hadde fått matlyst av bare å ligge i solen.

Neste dag skulle turen gå til Kårvatn. Alle håpet at solen ikke skulle bli så sterk denne dagen, men disse bekymringene var overflødig. Torsdag morgen regnet det som om himmelens sluser var åpne. Denne morgenen fikk Trollheimshytta stor avsetning på sin havregrøt. Alle visste at dagens marsj var ganske lang, den lengste

En båtlast lakris

Ester Dahl

vi skulle gå, så det gjaldt å ha mye å starte på. Like etter start fikk vi en hyggelig avveksling fra vår vante gang. Folla måtte krysses, og der blir vi en etter en heist over til den andre siden. Noen hadde dagen før tatt en tur hit og «prøvekjørt» den. Enkelte så med skepsis på denne overfarten, for elven gikk ganske stri under, men alle kom trygt over. Det var temmelig vått oppgjennom skogen, så vi hadde ikke gått mange kilometrene før mange var våte på bena. Enda hadde jeg ikke fått avsetning på kaffen min, men nå skulle det skje. Jeg spurtet på sammen med Haldis og Asbjørn, som oftest stod for kaffekokingen. Siden vi skulle gå så langt, ble det bestemt at vi skulle ha to kaffepauser. De termosflaskene vi hadde med oss blei derfor fylt til senere på dagen. Nå blir det både fot- og sokkevask i vannet som vi rastet ved. Kaffen smakte alltid fortreffelig, enten det nå var kaffekokerne som var skyld i det, eller at vi andre var så kaffetørste. Så snart vi merket at «schäferen», som vi nå kalte Bård, gjorde antydning til oppbrudd, sto alle ferdige til av-

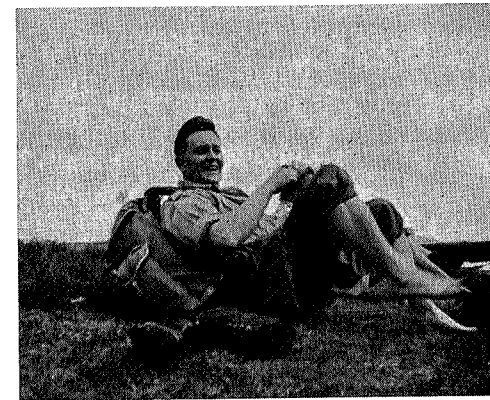
marsj. Ikke lenge etter støtte vi på en elv som for manges vedkommende fikk den følge, at skoene blei fylt med vann, og dette skulle ikke bli siste gang denne dagen. Etter å ha vandret i snøen, kom vi opp til vannskillet, og stor var vår forbauselse da vi så et vann som ennå ikke var isfritt. Det sa nå svupp, svupp i alle sko, og vannet rant lystig mellom tærne, så man hadde følelsen av at de snart måtte flyte bort. Ut på ettermiddagen så vi taket på Kårvatn. Alle lengtet nå etter å få tørt tøy på seg, og vi drømte om en bedre middag. Da vi hengte det våte tøyet vårt i tørkerommet, tvilte vi på om det ville bli tørt til neste dag, og det blei det heller ikke.

Om kvelden avslørte to av deltagerne sine ferdigheter på pianoet, mens vi andre nøt etter vår mening en velfortjent «Solo». Fredagens marsj startet ganske uskyldig på en landeveg. Etter ca. 4 km. tok vi av fra vegen og tok fatt på stigningen, og her stiftet vi også bekjenskap med kleggen. Hverken den eller myggen hadde sjenert oss før. Noen hadde fortalt oss at vi på denne turen skulle gå én bakke opp og én bakke ned. At dette holdt stikk, kan vi nå bekrefte. Etter hvert som vi kom høyere seg en lite velkommen tåke ned mot oss. Denne dagen gikk vi glipp av mye som vi ellers ville ha sett i klarvær. Da vi sto på toppen av Bjøråskaret, — selvfølgelig hadde «schäferen» blåst — skjedde plutselig noe som vakte stor forbauselse. Tåken gled fort opp over fjellsiden og vi oppdaget vannet som vi kun hadde sett på kartet. Det viste seg at vi hadde gått like ved det. Vi håpet nå at vi skulle få se de berømte Innerdalsfjellene, men vi blei dessverre skuffet. Bare få øyeblikk lot tåken oss få et glimt av Tårnet og de andre spisse toppene. Nå bar det nedover. Først ned på snøen som fristet mange til en aketur, og så gjennom krattskogen.

18 våte og skitne personer kom til Innerdalen turisthytte denne ettermiddagen. Den første som tok imot oss, var en hund, og den gjødde ganske kraftig, som rimelig var. Vi så kanskje litt medtatte ut da vi kom, men da vi satte oss til middagsbordet, og ørreten kom, blei det liv i leiren. Til vår skuffelse hadde vi nå bare én dag igjen. Dagene hadde gått så fort og vi hadde hatt så mye morro. Noen hadde fortalt oss at første stykket på vegen til Kåsa gikk gjennom myr. Ingen hadde flere par tørre sokker, så vi måtte starte i vått

fottøy, men det tok ikke lang tid før det pipplet og rant i skoene igjen. Tåken hadde ennu ikke lettet, så vi passerte mange store fjelltopper som vi bare så på kartet. Mens kaffen blei kokt senere på dagen, lettet skyene og solen kom fram. Her benyttet vi anledningen til å skylle av sokkene som var fulle av gjørme. Nyvridde sokker var nå det beste vi kunne få på bena, og enda bedre blei det for de som fulgte Astrid's eksempel å pakke sålene inn i avispapir. Hun fortalte oss andre at det var som å ha nye og tørre såler. Selv om solen nå skinte, måtte vi bryte opp, tross våre bønner til Bård. Da vi passerte Tovatnet, var det så nydelig at vi hadde gjerne blitt der resten av dagen. På vegen fra Storli til Kåsa begynte ryktene å svirre om at vi kanskje fikk rømmegrøt til middag. Det holdt stikk, og til ettermiddagskaffen blei vi overrasket med bløtkake.

Søndag lå vi ved Ångaardsvatnet og nøt den siste fjellufta før vi om ettermiddagen skulle dra ned til Oppdal igjen. Vi vinket farvel til vertskap og til dem som ikke hadde hjerte til å reise til byen igjen, men blei igjen. På stasjonen her i byen blei vi mottatt av turkomiteens formann Per Vinje som inviterte alle til en kopp kaffe på Jernbanerestauranten. Nå var altså vår vellykkede tur slutt. Den blei en suksess og alle har vi bare morsomme minner fra den.

Bård Norberg i fri framføring

Brit Halvorsen

Vertinnebesøk i Trondheim.

De fleste av T.T.s dyktige hyttevertinner var på besøk i Trondheim i forbindelse med 70-års jubileet. Her ser vi dem samlet rundt kaffebordet sammen med noen av T.T.s flittigste administratorer. Fra venstre rundt bordet: Hanna Røtvei, Orkelsjøhytta, Ba Foss, Kåsa, Ruth Iversen, Gjeviltasshytta, Lilly Lagård, tidl. vertinne på Gjeviltasshytta, Åsta Handberg, Kjøli, Hjørdis Mørkved, fru Møller og fru Falkanger, alle tre ivrige T.T.-arbeidere og kontakter for hyttevertinnene. Videre: Paula Rønnsberg, Schultzhytta, Magna Kielland, Jøldalshytta, Berit Krogstadmo, Nedalshytta og Amanda Hildmo, T.T.s gode fe i Tydal.

Vertinnen på Storerikvollen, Olga Reitan, Bjørg Fiske på Trollheimshytta og vertinnen på «Nordpå» var dessverre ikke til stede.

EN REGNSKUR

Av Arne Falkanger

Jeg skritter avgårde. Langt oppe ser jeg skaret som jeg akter meg igjennom. Solen varmer, og skjorten havner på sekken. Det kan vært godt å la solstrålene brune de vinterbleke skuldre.

Jeg er alene og kan tenke høyt hvis jeg vil eller jeg kan la være å tenke og bare la grønne lier, grå fjell og høy, blå himmel virke ureflektert på mine sanser. Hvorfor ikke legge seg i lyngen på den fine, tørre rabben og koble aktiviteten ut som soltilbederen på svaerberget ved stranden? Jeg vet at svetten vil piple frem før jeg er ferdig med lien. Men dragningen oppover er stor, og jeg tar min tørn i stigningen. Der hvor snaufjellet begynner, tar jeg en rast og ser ned mot utgangspunktet hvor bittesmå hvite og sorte fargeflekker beveger seg på grønne setervoller.

En svalende luftning kommer fra fjellene. Skaret er kommet meget nærmere, men jeg har gått her før og vet at det er drøyere dit enn det ser ut til.

Jeg er ikke på tur for å se nye fjell og enhver sportslig prestasjon er uten interesse. Selv en så fornuftsmessig grunn som «å holde seg i form» er ikke til stede. Jeg er ikke en gang flyktet i nød fra byens mas for å berolige slitte nerver. Jeg har rett og slett søkt til fjells av lyst, og jeg konstaterer at en bølge av glede over gjensynet fremdeles har evne til å trenge gjennom sinnet. Hvis den hadde sviattet, ville jeg følt meg dypt ulykkelig. Jeg forsøker ikke å definere min glede, og jeg har heller ikke bruk for en filo-